

KORPISOTURI 16

**POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO**

motto:
Konsta ei häkelly

KURSSI 55:n OPPILAAT

Aliupseerikoulussa annettu ryhmän johtajan peruskoulutus muodostaa pohjan esimiesasemallenne. Ryhmän johtajina Teiltä vaaditaan paljon. Olette vastuussa ryhmästänne joka suhteessa.

Oma henkilökohtainen, velvoittava esimerkkinne on toimintanne onnistumisen perusedellytyksiä.

Jokaisen ryhmänne miehen on tunnettava, että samalla kun häneltä vaaditaan annettujen käskyjen tinkimätöntä noudattamista häntä myös kohdellaan ehdottoman oikeudenmukaisesti. Hyvistä suorituksista on aina annettava tunnustus, huonoja ei pidä hyväksyä. Oppiminen edistyy vain niin kauan kuin on yrittämisen halua. Pitäkää sitä yllä.

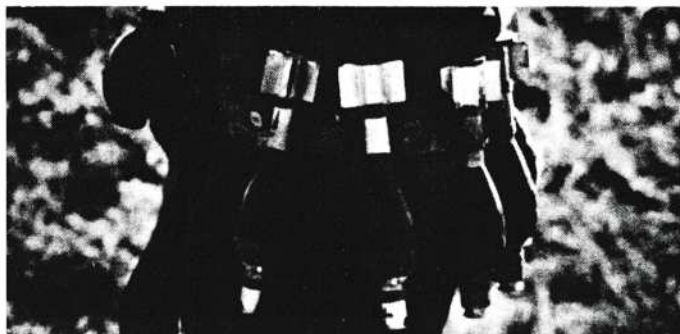
Joukko-osaston rauhan ajan päätehtävän, koulutuksen, tulokset riippuvat oleellisesti Teistä ja Teidän työstänne. Aliupseerikoulussa Teistä saamani kuvan perusteella uskon Teidän täyttävän kunnialla velvollisuutenne.

Kontiorannassa 8.7. 1965

Everstiluutnantti Pentti Syrjä

Kapt E. Riikonen

JALKAVÄKITAISTELIJA TÄNÄÄN

Elokuvat ja televisio esittävät mielellään kuvia lentokoneista ja panssarivaunuista ja seuraavalla kerralla vuorostaan panssarivaunuista ja lentokoneista, mutta ketään ei tunnu kiinnostavan tavallinen koruton jalkaväkimies. Hyvin monet arvostavat eri maiden armeijoiden iskukykyä ja käyttöarvoa sen mukaan, kuinka paljon tällä armeijalla on käytössään ohjuksia, lentokoneita ja panssareita.

Herääkin kysymys, onko jalkaväestä, jota me jääkärit edustamme, tullut vain toisarvoinen, köyhän maan aselaji – välttämätön paha. Tässä esityksessä aionkin tarkastella jalkaväkitaistelijan mahdollisuuksia ja tarvetta nykyaikaisen sodan käynnin välineenä puolustuksessa ja hyökkäyksessä.

Puolustus

Puolustuksessa ollessamme me pyrimme määrääalueella tapahtuvaan vihollisen tuhoamiseen. Mieluiten me valitsemme täksi määrääalueeksi metsäisen kumpareisen maaston, joka tarjoaa mahdollisuudet tehokkaaseen tuli- ja näkösuojaan. Uudet aseet, rynnäkkökivääri, parempi nimi olisi ehkä puolustuskivääri, ja kevyt konekivääri takaavat suuren tuntinopeuden ja täysin riittävän tulen tehon metsäolosuhteissa. Vi-

hollisella on myös rynnäkkökiväärit, mutta tulituki puuttuu. Metsään ei voi raahata raskaita suora-ammunta-aseita. Ainoastaan heittimistö ja tykistö voivat maanpinnalta suorittaa välittömän tukemisen. Tästä on seurauksena se, että varmuusetäisyyden jälkeen hyökkääjä on yksin, miesten on autettava itse itseään. Keitä hyökkääjä sitten ampuu rynnäkkökivääreillään? Hän ei näe mitään, mutta hyvin naamioitunut puolustaja näkee kaiken. Hyvin suunniteltu, harjoiteltu ja johdettu puolustus kestää ja päämäärä saavutetaan.

Vielä helpompi kuin päivällä on puolustajan tehtävä yöllä. Joukkoa, jolla on rynnäkköaseistus, ei niin vain "tallata" pimeässä. Jalkaväkimies on erikoistunut lähitaisteluun. Mutta vaikka metsässä, etenkin yöllä, on verraten helppo lähestyä puolustajaa, ei lähelle pääseminen vielä suinkaan ratkaise taistelua. Puolustaja on kaivettava esille poteroistaan, ja se on vaikeaa, sillä paikallaan asemassa oleva mies näkee ja kuulee, mutta liikkuva hyökkääjä ei, lisäksi puolustaja ampuu – rynnäkkökivääreillä.

Asioiden näin ollen voimme olla varmoja, että me pystymme pitämään hallussamme käsketyt metsäiset maastokohdat ja

tuhoamaan tällä alueella hyökkävään vihollisen. Aivan samoin perustein voidaan olettaa, että pystymme puolustamaan myös asutuskeskusta. Mutta miten käy, jos metsä ei vihollista kiinnostakakaan. Voimakkaasti moottoroituna ja panssaroituna se varmasti pyrkii ratkaisuun teiden ja aukeamien suunnassa.

Puolustavasta jalkaväestä on hyötyä vasta sitten, kun ase-laji vetää vihollista puoleensa. Näin voi olla metsämaastossa, mutta eniten se varmasti houkuttelee vihollista avo- maastossa. Tällöin tehtävän suorittaminen edellyttää voi- makasta ja keskitetysti johdettua panssaritorjuntaa.

Onkin sanottu, että tämän päivän sota on puolustajan osalta ensisijaisesti panssaritorjuntaa ja vasta tämän tehtävän jäl- keen tulee elävän voiman tuhoaminen toissijaisena tehtä- vänä. Puolustusta edes välttävästi suosivassa maastossa, aukeaman reunoilla ja takarajalla on pataljoonan kyettävä torjumaan noin sadan tykistötulen tukeman vihollispanssa- rin hyökkäys. Tämä on mahdollista, jos pataljoonalla on

- riittävästi panssarimiinoja ja aikaa miinoitteiden raken- tamiseen
- kahden patteriston tuli käytettävissään torjuntavaiheessa
- 1 kevyt sinko ja 6 laukausta jokaista kivääriryhmää kohti
- raskaita sinkoja 8–10 kpl
- nohtaa ei myöskään saa kasapanoksia ja polttopulloja.

Se, miten tämä taistelujaaosta muodostettaessa tehtävän suorittamisen ja johtamisen kannalta toteutetaan, ei kuulu tämän esityksen piiriin. Koska kuitenkin jokaisen jalkaväki- taistelijan tulee olla myös panssaritorjuja, on syytä todeta se, että vastoin yleistä käsitystä on vihollispanssarit pyrit- tävä tuhoamaan aseman eteen ja kaikki keinoin pyrittävä estämään niiden "sisään ajo". Tähän pyrkimykseen riittä- nevät seuraavat perustelut:

- aseman sisään päässyt panssarivaunu on uhka taistelu- moraalin säilymiselle
- kohti asemaa ajavaa panssarivaunua voi tulittaa pitkään, koska liike- ja sivukulma pysyvät edullisina
- osuma- ja tuhoamistodennäköisyys on sitä suurempi, mitä lähempänä vaunu on

Edellisestä väitteestä huolimatta on panssaritorjuntasyyvyys eräs ehdottomuus puolustuksen rakenteessa. On vain py- rittävä siihen, että taistelun alussa panssaritorjunnan paino- piste on edessä.

Näin aseistetut yksiköt eivät olisi enää mitään tulppia, vaan niitä voitaisiin käyttää myös aktiiviseen toimintaan, hyök- käykseen rajoitetuin päämäärin. On muistettava, että myös puolustuksessa hyökkäiskyky on välttämätön, sillä puolus- tava joukko voidaan helposti tuhota paitsi ydinasein myös klassillisin taisteluvälinein. Lisäksi on otettava huomioon, että vain hyökkäys tuo aloitteen, joka tarvitaan voiton saa- vuttamiseksi.

Hyökkäys

Näin olemmekin liukuneet puolustajista hyökkääjiksi. Hyök- käyksen tarkoituksena on tuhota vastassa oleva vihollinen tai maastonkohtia valtaamalla luoda edellytykset yhteistoi- minnassa muiden joukkojen kanssa tapahtuvalle vihollisen tuhoamiselle.

On selvä, että meillä hyökkääjinä on vastassa samat vaikeu-

det kuin puolustaessamme oli hyökkävällä vihollisella. Siksi jalkaväen onkin pyrittävä hyökkäämään silloin, kun vihollinen ei hyökkäystä odota. Se on joko liikkeessä tai ryh- mittynyt itse hyökkäykseen. Edellytys on yllätyksen jälkeen pakottaa vihollinen suojautumaan ja saattaa se ainakin het- kellisesti toimintakyvyttömäksi. On siis haettava se hetki ja olosuhteet, joissa vihollisen toimintavalmius ja torjunta- kyky ovat heikoimmat. Näin me hyökkääjät määrääme ajan ja paikan. Tämä ei kuitenkaan aina ole mahdollista. Joskus on hyökättävä puolustaakseen valmista vihollista vastaan. Tällöin on syytä muistaa seuraava tehtäväjako:

- puolustuksen päätehtävä kuuluu jalkaväelle
- hyökkäyksessä tukevat aseet, lähinnä panssarivaunut, määräävät taistelun kulun.

Näin ollen jotta me pystyisimme tuhoamaan puolustavan vihollisen, on ratkaisukohtaan luotava mahdollisimman voi- makas painopiste. Tähän pyrkii sekä jalkaväki että panssari- joukot. Jalkaväen yksin muodostaman painopisteen murtaa vihollisen rynnäkköaseiden tuli nopeasti. Panssarivaunu- joukkojen riski on paljon pienempi. Panssaritorjunta-aseet eivät airikkaan vielä voi ampu sarjaltulta, siis vain yhden laukauserä kerrallaan. Panssareita voimme siis keskittää – samoin kuin jalkaväkeä 1. maailmansodassa. Tilaa tarvitaan vain enemmän, jotta vihollisen ohiampumismahdollisuudet saataisiin suuremmiksi. Pystyäkseen suorittamaan suurimit- taisen ja syvätaivoiteisen hyökkäyksen tarvitsee jalkaväki paljon raskasta suora-ammuntalta, joten voimme kysyä: kumpi oikeastaan tukee? Voidaan siis todeta, että suur- hyökkäyksessä jalkaväestä on valitettavasti tullut apuase- laji. Hyökkäykseen tarvitaan vain osa jalkaväestä. Aselajin pääosa voi suorittaa tärkeää tehtäväänsä muualla. Se voi puolustaa, ja puolustaa aktiivisesti hyökkäämällä heti, kun tilanne ja tehtävä sallii. Esimerkinä tulituen suuresta mer- kityksestä mainittakoon tapaus, jolloin yksi aseistettu ri- kollinen piti puoliaan 10 aseistettua ja yhtä aikaa ampuvaa poliisia vastaan. Viimein saatiin ratkaisu aikaan, kun 9 poli- seista ampui ja yksi ryntäsi rikollisen lähelle ja heitti kyy- nelkaasupommin tämän asemaan, jolloin taistelu päättyi. Yhteenveto

Mikä on siis jalkaväkitaistelijan arvo tänään. Edellyttäen, ettei jalkaväkisotilaalta odoteta mahdolltomuuksia, on hänen arvonsa tänään suurempi kuin eilen. Uudet rynnäkköaseet, singot ja kehittyneet linnoittamiskeinot ovat lisänneet nyky- aikaisen jalkaväen torjuntakykyä enemmän kuin mitä pans- sarivaunujoukkojen iskukyky on kasvanut. On vain muis- tettava ja tunnettava omat mahdollisuudet ja käytettävä niitä hyväkseen. Jalkaväen arvoa voi mitata vain se, joka tietää, mitä aselajilta voi vaatia. Lukumäärän merkitystä ei saa käsittää väärin. Jalkaväen iskukyky ei riipu rynnäkköön osal- listuvien määrästä, se riippuu hengestä ja taidosta käyttä- välinettä oikein.

Lähteet:

- suom. W. W. Osterholdin kirjasta "Was ist der Ifanterist heute noch wert?"
- Sotilaan käsikirja
- PatltstO:n luonnos

Kuraattori,
luutnantti S. Tanskanen

OPPILAAT

Sotilaskoulutuksenne toinen vaihe on nyt päättynyt. Samalla kun onnittelen kaikkia teitä kurssin suorittamisen johdosta toivon, että itse kukin tulevissa tehtävissänne osoitatte todella oppineenne jotakin tässä talossa.

Kuluneen runsaan kolmen kuukauden aikana olette tutustuneet moniin ennen teille tuntemattomiin miehiin, niin esimiehiin kuin oppilastovereihinne. Olette saaneet uusia ystäviä – ruotukavereita, jotka ovat kanssanne läpikäyneet juuri tämän kurssin, kurssin 55. Säilyttäkää tulevaisuudessakin täällä syntyneet ystävyyssuhteet, sillä luotettavaa, todellista ystävää ei mikään muu voi korvata.

Yhtenä kurssin oppilaiden keskinäisten suhteiden kehittäjänä, yhteishengen luojana ja vapaa-ajan vieton piristäjänä on toiminut oppilaskunta. Oppilaskunta on vireän hallituksensa johdolla saanut varsin paljon aikaan näin lyhyen ja työntäyteisen ajan huomioon ottaen. Näkyvin ja eniten työtä vaatinut muisto teille jokaiselle oppilaskunnasta ja kurssista 55 on kurssijulkaisunne "Korpisoturi 16". Säilyttäkää tämä kurssinne kuvastin muistona oppilastovereistanne ja muusta koulussa kokemastanne, sillä "Korpisoturin" todellisen arvon huomaatte vasta vuosien jälkeen. Vilpittömät kiitokseni kaikille oppilaskunnan jäsenille ja toimihenkilöille yhteistyössämme osoittamastanne reippaasta ja eteenpäin pyrkivästä jääkärihengestä.

Kapt Riikonen
koulun johtaja

Itn Kummunmäki
I joukkue

Itn Tanskanen
krh-linja

vääp Kankainen
koulun vääpeli

vääp Laukkanen
pst-linja

ylik Mölsä
II joukkue

ylik Norismaa
III joukkue

ylik Turunen
III joukkue

kers Smura
krh-linja

kers Miettinen
I joukkue

kers Turunen
II joukkue

alík Virtanen

alík Ahonen

alík Kotilainen

alík Ilano

Johtajuudesta

oppilas Markus Nuotio

Johtajuus edellyttää luonnollisesti johdettavien olemassaoloa, jotakin ihmisjoukkoa tai ryhmää, jonka jäsenien välillä vallitsee jonkinlainen suhde. Yleensä heitä yhdistää sosiaalisten suhteitten verkko, jolle on leimaa antavana jäsenyydentunne. Tuon ryhmän jäsenet ovat vuorovaikutuksessa toisiinsa ja heidän odotetaan joukon muiden jäsenten taholta käyttäytyvän tietyllä tavalla, jonka ryhmän asennoituminen määrää. Lisäksi on ilmeistä, että ryhmän paine tuottaa yhdenmukaisuutta asenteissa ja että yksilö etsiytyy ryhmään, joka vastaa hänen asenteitaan. Yksilön on omaksuttava ryhmässä vallitsevat asenteet tullakseen hyväksytyksi.

Ryhmän hyväksyminen merkitsee myös paljon johtajuuden synnyssä. Johtaminenhan on aivan määrätynlaista vaikuttamista – vaikuttamista päätöksiin – eikä se suinkaan merkitse samaa kuin toisiin ihmisiin vaikuttaminen yleensä. Riippuen siitä, millä keinolla tämä yksilön päätöksiin vaikuttaminen toteutetaan, puhutaan kahdesta erityyppisestä johtamisesta: aito johtaja, joka nousee esiin joukon sisäisen kehityksen pakosta ja joukon ulkopuolinen johtaja – ulkopuolinen käskijä – jonka johtamismenetel-lyn keinoja ovat houkuttelevainen, uhkaaminen, rankaiseminen, pelottelu ja lupaaminen.

Aidoksi johtajaksi tulemisen yleiset ehdot ovat: Usko omaan asiaan, energisyys ja arvovalta.

Aidon johtajan on uskottava täysin omaan asiaansa. Juuri tällä on avainasema luottaessa "me-henkeä" ja keskinäistä luottamusta. Tällöin ryhmä seuraa luottavaisena johtajaansa ja sen jäsenistä itsekukin hyväksyy täysin hänen toimenpiteensä ajatellen, että juuri noin minäkin olisin tehnyt.

Johtajan on pyrittävä myös suunnitelmansa joustavaan toteuttamiseen, mikä edellyttää alaisten mielen kuulemista, ainakin periaatteessa heillä tulee olla aloiteoikeus.

Mitä itsenäisempiä yksilöt ovat, sen enemmän voimaa tarvitaan joukon liikkeelle saamiseen. Tällöin ryhmän jäsenten välisen "voimainmittelön" aikana ratkaisu kypsyy ja liikkeelle lähdetään vasta eri ehdotusten huolellisen puna-roinnin jälkeen. Tuo johtajuuden toinen ehto "energisyys" sisältää samalla sen, että aidoksi johtajiksi kohoavien tulee olla riittävän energisiä, tarmokkaita, aktiivisia ja väsymättömiä. Johtajuuden kolmas ehto merkitsee sitä, että johtajan on kyettävä yleensä saavuttamaan enemmän arvovaltaa joukon piirissä kuin se, mikä tulee toisten jäsenten osaksi. Ei ole suinkaan harvinaista, että varsinkin aloitteleva vasta joukkoon tullut johtaja, joka muuten täyttäisi johtajuuden ehdot, kokiessaan joukon vastuksen, menettää malttinsa, ei kestäkään turhautumaa. Näin ollen voidaan korkeaa turhautuman siedon rajaa pitää yhtenä tärkeistä johtajaominaisuuksista.

Käytännössä nuo aidon johtajuuden yleiset ehdot tulevat parhaimmin esille johtajan vaikuttaessa esimerkin tavoin. Aito johtaja tietää, että juuri omalla esimerkillään hän voi parhaiten tempaista joukon mukaansa. Tällöin hän voi toteuttaa toiminnallaan organisaatiota, joka on erikoisesti omiaan vapauttamaan ja säästämään yksilöitten voimia: johtajuus tekee joukon toiminnan pitkäjänteisyyden mahdolliseksi.

Joukon keskuudessa tieto siitä, että joku yksilö on määrättyssä johtaja-asemassa, tuo hänelle ns. muodollista arvovaltaa. Se on yksilöllisistä ominaisuuksista riippumatonta ja pelkästään tähän asemaan perustuva mahdollisuus vaikuttaa joukkoon, lähinnä palkitsemisen ja rankaisemisen sekä kehoitusten ja uhkausten tietä. Tämä ulkopuolinen käskijä edustaa joukon yksilöille periaatteessa mitä ulkopuolista ympäristöön kuuluvaa voimaa tahansa, joka on otettava huomioon ja jonka mukaan toiminta on sopeutettava. Ryhmä noudattaa ulkopuolisen käskijän määräyksiä pelastuakseen rangaistukselta, joka on hänen käsissään. Uhkausten, pelotusten ja rankaisujen sijasta hän voi tietysti käyttää myös houkutteuksia ja palkintoja.

Kuitenkin aina silloin, kun määräyksiä annetaan ulkopuolisen käskijän ominaisuudessa, esiintyy pyrkimystä päästä tavoitteeseen käsiksi, jos mahdollista oikeutietä "pinnaamalla". Silloin kun jou-

kon keskuudessa tämä pinnaaminen on vallitseva toimintapyrkimyksen suunta, voimme olla vakuuttuneita siitä, että ryhmän toimintaa ohjaa ulkopuolinen käskijä eikä aito johtaja. Milloin joukon johtamisessa on ulkopuolisen käskemisen henki jatkuvasti, voimme olla varmoja siitä, että johtaminen ei tapahdu parhaalla mahdollisella tavalla. Kuitenkin kehitys vie jatkuvasti elämän suuremman harmonian ja voimainsäästön suuntaan. Siten myös tämä virheellinen johtamismenettely, jolle on tunnusomaista voimain jatkuva ristiriita ja taisteluasenne, on tuomittu häviämään.

Moraali on sekin eräs muoto persoonatonta johtamista. Siinä niinkuin johtamisessakin voidaan erottaa kaksi varsin vastakkaista muotoa, jotka vastaavat aidon johtajan ja ulkopuolisen käskijän välistä eroa. Joukon moraalirakenne muodostuu ratkaisevasti erilaiseksi sen mukaan, kuka toimintaa moraalin kannalta kontrolloi, pitää silmällä ja arvostelee. Jos moraaliperustuu toisten ryhmän jäsenten kontrolloimiseen, "pinnareitten" silmälläpitoon, tilanne on verrattavissa ulkopuolisen käskijän luomaan joukon tilaan. Jos taas yksilöt kontrolloivat nimenomaan omaa toimintaansa, toisin sanoen he pyrkivät vapaaehtoisesti parhaaseen mahdolliseen käyttäytymiseen, moraaliperustuu ulkopuolisen johtajan tavoin saaden tukea ryhmän jokaiselta jäsenyksilöltä.

Oppilas Sakari Sallinen

Johtajan osuus kivääriryhmän tehokkaassa toiminnassa

Hyvän johtajan käyttäytymistä on paljon tutkittu, mutta tehtävä ei ole ollut mitenkään helppo. Kuinka suuritöisiä tällaiset tutkimukset voivat olla, näkyy esimerkiksi eräästä Yhdysvalloissa tehdystä tutkimuksesta, missä valotettiin johtajan osuutta kivääriryhmän tehokkaassa toiminnassa ja jota aion seuraavassa ylimalkaisesti käsitellä.

Yksikön tehokkuutta tutkittiin 6–8 tuntiin kestäneillä kentällä ja maastossa tahtuneilla luokitelluilla operaatioilla päivänvalossa ja yöllä. Tehtävään koulutetut arvioitsijat luokittelivat suoritukset. Ryhmiä oli kaikkiaan 67. Tehtävät liittyivät taistelulosuhteisiin ja pelastautumiseen liittyviin olosuhteisiin.

Tätä ennen kuitenkin annettiin sotilaille suuri määrä kynä- ja paperitestejä, jotta saataisiin selville, mitkä tekijät liittyvät suoritusten tehokkuuteen. Näitä testejä olivat esimerkiksi älykkyyttä, yksikön johtajan luonteenominaisuuksia, tehtävätietoisuutta, johtajamotivaatioita ja erilaisia kykyjä mittaavat testit.

Johtajan älykkyyden ja tehtävätietoisuuden mitat liittyivät jalkaväikyksiköiden ollessa kyseessä kiinteimmin yksikön tehokkuuteen. Kuitenkin havaittiin useita tapauksia, jolloin johtajilla oli alhaiset älykkyydosamäärät ja korkeat tai joksikin korkeat tehtävätietoisuuden arvot, ja silti ryhmät olivat hyvin tehokkaita.

Seuraavaksi paras tehokkuuden ennustaja oli johtajan kyky arvioida miehiään heidän älykkyytensä, kykyjensä, asenteidensa ja tehtävään liittyvän innostuksensa suhteen. Hyvä johtaja nähtävästi "tuntee porukkansa".

Edelleen hyviä ennustajia olivat piste-määrät yleisestä armeijaan sopeutumisesta sekä johtajan ulkonaisesta hermostuneisuudesta ja ylijännittyneisyydestä.

Lopuksi näytti siltä, että hyvällä johtajalla on kyky käyttäytyä tavalla, mikä on yhdenmukainen miesten erilaisten odotusten suhteen tai sitten johtaja jollakin tavalla saa miehet muodostamaan kuvan ihannejohtajasta, mikä vastaa hänen tosiasiallista käyttäytymistään.

Nyt otettiin 13 parasta ja 13 huonointa ryhmää, joiden jäseniä haastateltiin. Yleinen huomio oli, että heikoimmissa ryhmissä johtajat ja miehet olivat heikosti innostuvia ja ilman mitään erityisen erottavia luonteenominaisuuksia, siis "harmaata massaa". Parhaimmissa ryhmissä oli selviä eroja persoonallisuuksissa ja käsityksissä johtajuudesta. Johtajat sekä ainakin 2–3 miestä kussakin ryhmässä vaikuttivat muita älykkäämmiltä ja aloitekykyisemmiltä. Kaikkein parhaimmassa ryhmässä kuitenkin johtajalla oli alhainen älykkyydosamäärä ja keskinkertainen tehtävätietoisuuspistemäärä. Maastosuorituksissa

hän ei näyttänyt suoriutuvan kovinkaan hyvin. Kuitenkin hänen miehensä tukivat häntä erittäin voimakkaasti ja auttoivat hänet läpi. Eräässä toisessa ryhmässä, mikä lukeutui parhaisiin, miehet eivät ollenkaan pitäneet johtajasta, vaikka he kunnioittivatkin hänen tietäväisyyttään ryhmänjohtajan tehtävistä maastosuorituksissa.

Halukkuus toimia näytti eräältä tärkeältä ominaisuudelta. Epävarmassa tilanteessa johtajat, jotka antoivat jonkin käskyn (ei välttämättä oikeaa), näyttivät nautivan miestensä luottamusta ja tukea enemmän kuin odottavalle kannalle jäävät johtajat. Lisäksi ryhmät, joissa tilanteen niin vaatiessa miehet tunsivat itsensä vapaiksi antamaan toisille käskyjä, suoriutuivat paremmin kuin ne ryhmät, joissa vain johtaja antoi käskyt. Muut tutkimukset olivat osoittaneet, että johtajan ote usein höltyy, koska tapahtumat kulkevat liian nopeasti, jotta johtaja voisi suhtautua niihin ja toimia älykkäästi. Tässä tutkimuksessa ryhmiä harjoitettiin niin, että tällaisissa tilanteissa miehet tunsivat olevansa velvollisia ehdottomaan käskyä mikäli johtaja ei huomaisi tilaisuutta. Johtajan oli kuitenkin välitettävä käsky. Tämä paransi suuresti johtajan kykyä toimia yllättävissä tilanteissa.

Kaikkein huomattavin tulos tästä harjoittelusta oli, että miehet oppivat ja hyväk-

syivät johtajakäsitteen huolimatta siitä, kuka toimi johtajana. Näin ryhmä toimi tehokkaasti, vaikka johtajaksi tulikin heikkokyykyinen mies, ja kykeni myös järjestämään uudelleen nopeasti ilman johtajia.

Lopuksi tutkimuksessa käsiteltiin kysymystä kivääriryhmän optimaalisesta koosta. Erisuuruisia ryhmiä kokeiltiin erilaisissa tehtävissä, jolloin vihollisen toiminta ja maasto vaihteli. Kun lukumäärä vaihteli neljästä kahdeksaan, ilmeni aluksi "neutraalivyöhyke", jolloin koko ei vaikuttanut suoritukseen. Kuitenkin taktillisten tehtävien vaihtuessa, suurempien yksiköiden johtajat pitivät tehokkuutta yllä suhteellisesti suuremmin kustannuksin, aktiiviteettitaso tuli ylikorkeaksi. Samoin he paljastuivat enemmän vihollisen tullelle. Edelleen tehtävien vaikeutuessa tehokkuus kärsi enemmän kuin pienemmissä ryhmissä. 11-miehiset ryhmät (10+1) olivat ratkaisevasti liian suuria. 4–8 miesten yksiköistä parhaiten suoriutui 6-miehininen ryhmä.

Lähteet:

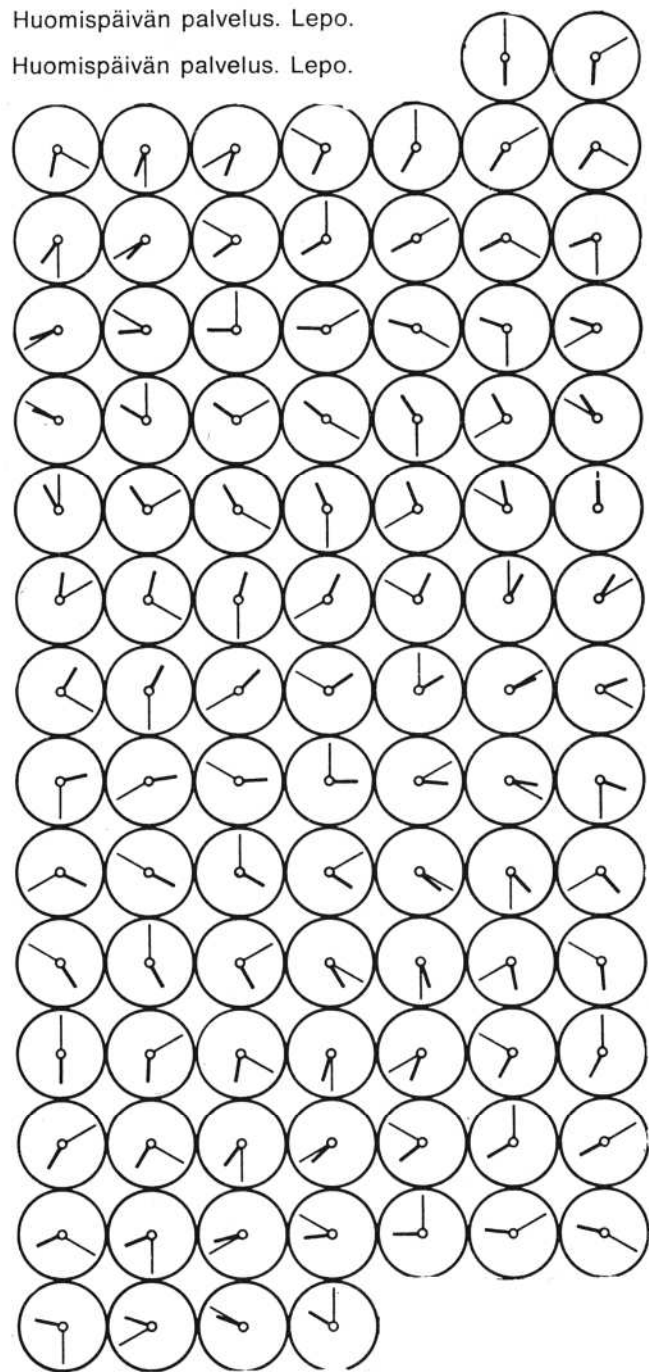
Havron D., McGrath E.
The Contribution of the Leader to the Effectiveness of Small Military Groups

Petrullo-Bass:
Leadership and Interpersonal Behavior
ss. 167–177, N.Y. 1961

Huomispäivän palvelus. Lepo.

Huomispäivän palvelus. Lepo.

Missä on villakoiran ydin

Minne viekään askeleeni

Kenen piippu
unohtui metsään?

Valvova silmä

Aliupseerikoulun
pallosalama
paljastaa

Jälkimaailma sanoi Spinozasta, että hän oli hurskain kaikista kerettiläisistä. Laskettakoon Camus hänen seuraajiinsa.

Albers Camus'ta ihmisenä voisi luonnehtia poimimalla muutamia henkilöahmoja hänen teoksestaan "Rutto".

Tohtori Rieux'n elämäkatsomus on sama kuin hänen ammatinsa – parantaja. Isä Paneloux'n sanoessa, että he tekevät itse asiassa samaa työtä yrittäessään pelastaa ihmisiä Rieux vastaa kiivaasti, että hänen päämääränsä ovat vaatimattomat – hänen tehtävänä on yrittää parantaa väliaikaisesti. Mietittäköön jälkepäin, nyt on vain parannettava. Rieux sanoo: "... joka on nähnyt kaiken sen kurjuuden ja kärsimyksen, minkä rutto tuo tullessaan, nähnyt ja sittenkin alistuu, on joko hullu, yksinkertainen tai pelkuri". Kuitenkin hän, kuten meistä jokainen, haluaisi uskoa jonkinlaiseen jumalaan. Rieux'n suuruus on hänen tunteidensa suuruudessa. Hän on suuri, koska hän perustaa tekonsa ja elämänsä sille vilpittömälle vakaumukselle, jota itse pitää oikeana. Se on hänen voimanlähteensä ja turvansa. Hän itse sanoo: "... en tunne kuuluvani enempää voitettuihin kuin pyhimyksiin. En välitä sankaruudesta enkä pyhimyksen hyveistä. Haluan olla ihminen."

Tarrou sanoo itsestään: "Minun tapaiselleni miehelle ei kuolema merkitse mitään. Se on tapahtuma, joka vain osoittaa hänen olevan oikeassa". Hän sanoo, että hänellä on hyvin vähän oppimista – hän uskoo tuntevansa koko elämän. Rieux'n kerran kysyessä, mikä on saanut hänet ryhtymään vaaralliseen taisteluun ruttoa vastaan, Tarrou vastaa: moraalini, ja siinä ymmärtäminen.

Tarrou taisteli sitä yhteiskuntaa ja aatetta vastaan, joka hyväksyi kuolemanrangaistuksen. Hän sekaantui politiikkaan jokaisessa Euroopan maassa. Mutta ennen pitkää hän huomasi toimintansa välillisesti aiheuttavan uutta tappamista. Hän erosi ystävistään: hyväksyä murha kerran olisi samaa kuin hyväksyä se kokonaan. Tarrou koki suurta syyllisyyden tunnetta ja kadotti henkisen rauhan. Sitä hän etsii, koettaen samalla ymmärtää jokaista ihmistä, olematta kenenkään vihollinen.

Tarroun elämäfilosofia on ihmisystävän filosofiaa. Rieux'n tavoin toivomme hänen saavuttaneen rauhansa ja julistamme hänet pyhimykseksi ilman kirkkoa.

Rambert edustaa alkuperäistä tunnetta ja voimakasta individualismia. Rieux on hänen kanssaan samaa mieltä siitä, ettei maailmassa ole mitään, minkä takia kannattaisi luopua rakastamastaan ihmisestä. Kuitenkin kumpikin tekee sen: Rieux täyttääkseen tehtävänsä; Rambert, koska hänestä ei tunnu oikealta jättää muita – hän ei paettuaan pystyisi yksin nauttimaan onnesta. Hän alistuu ja jää odotamaan vapautuksen päivää.

Rambert sanoo, että ihminen kykenee suuriin tekoihin, mutta ei jatkuvaan onneen eikä jatkuvaan kärsimykseen. Hän ei usko sankaruuteen tai kuolemiseen aatteen takia – hän on nähnyt sitä kylläkseen Espanjan sisällissodassa voitettujen puolella. Vain rakkauden ruokkima elämä tai kuolema ovat jonkin arvoisia.

Kukaan ei voi kiistää Rambertin näkemyksen oikeutusta, ja

haluaisimme tunnustaa sen omaksemme, mikäli siihen pystymme.

Jumalankieltäjä – ihmisystävä

Kun kirjailija kiistää ja kaataa entisiä arvoja, hänen odotetaan tarjoavan uusia tilalle. Albert Camus on esittänyt elämän absurdiksi, tuominnut kristinuskon julmana ja naiivina sekä kieltäytynyt uskomasta kuolemanjälkeiseen elämään. Camus kuitenkin tietää, että ihmisen täytyy saada uskoa johonkin, ja niinpä hän hajalle repiessään myös etsii samalla tehden rehellisesti tiliä ajatuksistaan ja kehityksestään. Camus elää ja tuntee syvällisesti, ei ainoastaan omasta puolestaan vaan myös kanssaihminen. Hän on nähnyt paljon kärsimystä ja tuskaa ja kärsinyt mukana: hän osaa rakastaa ja haluaa auttaa. Hän suuttuu kuunnellessaan kirkon selityksiä siitä, kuinka kaikki ihmisten näennäiset onnettomuudet ja vitsaukset ovat Jumalan lähettämiä laupeudenosoituksia. Tai ehkäpä on väärin sanoa, että hän suuttuu: hän ymmärtää liian paljon suuttuakseen. Hänellä vain ei ole halua uskoa Jumalaan, joka sallii kidutuksen jatkuvan.

Elämä on absurdia – millään ei lopultakaan ole mitään tarkoitusta tai merkittävää päämäärää, ihmisen elämä ja onni ovat täysin sattumien varassa, ja hänen vaiheensa suurelta osalta naurettavat, sääliittävät tai tuskalliset. Koska emme usko tuonpuoleiseen, tehtäväksemme jää vain onnen ja mielenrauhan saavuttaminen maan päällä.

Ihminen, joka tietää olevansa 'ruttotautinen' – me kaikki olemme – taistelee mielenrauhansa puolesta ruttoa vastaan itsessään ja ympäristössään. Rutto on viha, murha, tauti, rutto on kuolemanrangaistus, maanjäristys, kulkutauti. Ihminen, joka taistelee, kuten Camus, on myös parantaja ja ystävä; hänellä ei ole ihmistä, joka ei olisi auttamisen arvoinen.

Camus tuo esiin ihmisen ja hänen elämänsä pienuuden ja suuruuden. Hän vihaa kurjuutta ja tappamista: ihminen on mitätön, koska on niille altis. Camus näkee suuruuden rakkaudessa ja taistelussa ruttoa vastaan: ihminen ei ole mitätön, koska pystyy niihin. Camus'n suuruus on erilaista kuin Raamatun julistama: hänen ihmisensä ei laske tulevansa suureksi kuoleman jälkeen. Mutta suuruuden hyveiksi maan päällä laskee Camus suuren osan kristinopin hyveistä.

Camus lähti liikkeelle kapinoitsijana yhteiskuntaa, kirkkoa ja sovinnaisia käsityksiä vastaan. Mutta hän ei suinkaan koskaan kapinoinut niitä voimia ja aatteita vastaan, joista nämä ovat saaneet alkunsa – turvallisuudentarve, liittymisvietti, jumalankaipuu. Camus taisteli samojen päämäärien puolesta, mutta hänellä ne vain olivat aidommat ja tuoremmassa muistissa. Hänellä oli myös eri käsitys siitä, millä tavalla ihminen tulee onnelliseksi hän oli ennenkaikkea inhimillinen ja avarasydäminen.

Camus kävi monen aatteen hyläten ja hyväksyen, kehittyen jatkuvasti yhä paremmaksi tarkkailijaksi ja ymmärtäjäksi, joka samalla kantaa vastuuta. Häntä onkin sanottu yhdeksi tämän ajan parhaista tulkeista: hän on aikamme omatunto. Ehkäpä Camus olisi vielä korottanut tarjoustaan, jos aikaa olisi riittänyt. Mutta hänen tarjouksensa on hyvä sellaisenaankin.

oppilas Ilkka Pohjanoksa

Näkökohtia kollektiivirangaistuksista ja -ojennuksista

Tuomioistuinten rankaisuvallta on tarkoin yksilöity ja rajoitettu oikeussäännöksin, joita oikeustiede on tuomioistuinkäytännön ohessa analysoinut ja täsmentänyt. Näin täytyy oikeusvaltiossa ollakin. Toisaalta lain soveltajille on annettu mahdollisuus hyvin huomattavaan yksilöllisten piirteiden huomioon ottamiseen. Aivan samassa asemassa ovat valtion delegoimaa rangaistusvaltaa järjestysasioissa käyttävät viranomaiset, kuten kunnat ja puolustuslaitoksen organit. Rikos on sellainen teko tai laiminlyönti, jonka voimassa oleva kirjoitettu laki, siis varsinainen laki, asetus ja sitä alemmat kirjoitetut oikeusnormit sellaiseksi määräävät. Tämä on yksilönvapauden tärkeimpiä elementtejä. Rangaistus ilman rikosta on laittomuutta. Sopiva ja kohtuullinen rangaistus rikollisen teon seurauksena on jokaisen normaalisti ajattelevan ihanne. Rangaistavuuden edellytykset on täsmällisesti määriteltä. Ennen kuin voidaan tuomita rangaistukseen, on selvítettävä syy-yhteys henkilön teon ja seurauksen välillä, henkilön syyllisyys tai syyttömyys sekä syyntakeisuus ja syyntakeettomuus. Syy-yhteys tarkoittaa sitä,

että yleinen elämäkokemus pitää seurausta syytetyn toiminnasta johtuvana. Normaali maallikkojärki ratkaisee, ei mikään tieteellinen saivartelu. Syyllisyyskysymys on tietenkin rangaistavuuden a ja o. Tulos riippuu siitä, pystytäänkö näyttämään syytetyn tehneen tekonsa tahallaan tai huolimattomuudestaan. Rikosoikeustiede ja psykologia tutkivat syyntakeisuutta eli onko syytetty siinä määrin kehittynyt (ikä, älykkyysosamäärä) ja tasapainoinen teon tehdessään, että yhteiskunta ei pidä häntä niin sääliävinä tapauksena, johon kohdistettuna rangaistukseen tuomitseminen ei vastaa tarkoitustaan.

Useampien henkilöiden ollessa syytetyinä samasta rikoksesta on jokaisen osalta erikseen todettava rangaistavuuden edellytysten olemassa olo. Kunkin syytetyn on siis oltava syyllinen ja syyntakeinen, jokaisen syytetyn teon on täytynyt saada seuraus aikaan tai sen syntymistä ainakin edistää. Siten rangaistukseen on mahdoton tuomita sellaiseen valtioon, kuntaa, sukua tietyn koulun oppilaita, tietyssä kompaniassa palvelevia. Jos toisin tehtäisiin, heitettäisiin samalla roskakoppaan kaikki rikosoikeu-

delliset, yksilönvapautta turvaavat periaatteet ja kaikki subjektiivisuus rangaistuksen määrää arvioitaessa. Siten myös käsite kollektiivirangaistus on tässä merkityksessä käytettynä täysin hylättävä. Rikosoikeuden ulkopuolelle jää muiden kuin tuomioistuinten rankaisuoikeus, sikäli kuin ei ole kysymys lain määräämiin järjestysrangaistuksiin tuomitsemisesta. Kansalaisten on luovuttava tietyssä laajuudessaan eduistaan valtion hyväksi. Niskuroivat täytyy valtion kyetä lannistamaan. Pienempien yhteisöjen osalta on vastaavia tilanteita. Henkilö, joka liittyy esim. johonkin yhdistykseen, sitoutuu samalla toimimaan yhdistyksen tarkoituksien osoittamalla tavalla. Asepalvelukseen astuessaan mies, sikäli kuin hän ei tunne moraalista velvollisuutta mahdollisimman hyvän sotilaskoulutuksen omaksumiseen ja sotilaallisen käytöksen noudattamiseen, löytää perusteen yrittämisvelvollisuuteen yksinkertaisesti asevelvollisuuslaista. Historia ja käytännöllinen välttämättömyys osoittavat siis, että kaikkien yhteisöjen on omattava edes jonkinlainen valta rangaista, ojentaa niskuroivia jäseniään, mikä valta ilmenee heikoimmillaan yhteisöstä erottamisena.

Tästä käytettäkään erotukseksi rikosoikeudellisesta rangaistusvallan käytöstä termiä ojentamisoikeus.

Ojentamisoikeutta käytettäessä on pääsääntöisesti pyrittävä noudattamaan rikosoikeudellisia periaatteita, joita edellä on lyhyesti selitetty. Tämä kanta täyttäneen parhaiten oikeudenmukaisuuden ja kohtuuden vaatimukset. Monet syyt puhuvat kuitenkin sen puolesta, että ojentamisoikeuden käyttö voi olla vielä joustavampaa. Yhteisön tarkoitus on näet ensiarvoisin tekijä, esim. armeijassa kasvatukselliset näkökohdat, miehet on yritettävä saada yhteiskuntakelpoisiksi, sosiaalisiksi yksilöiksi.

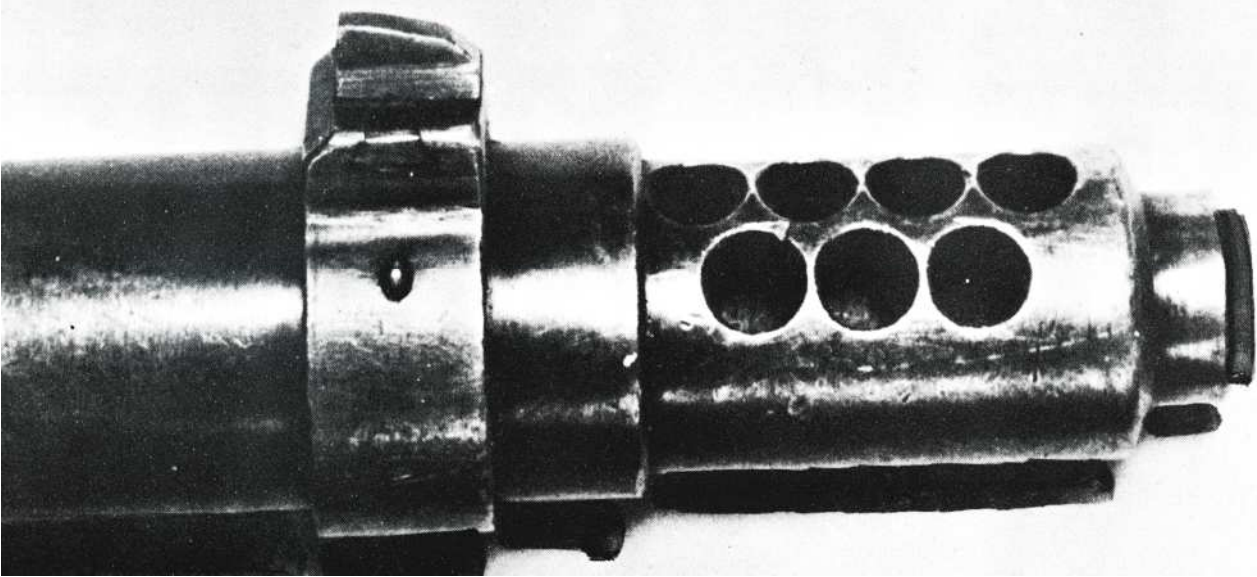
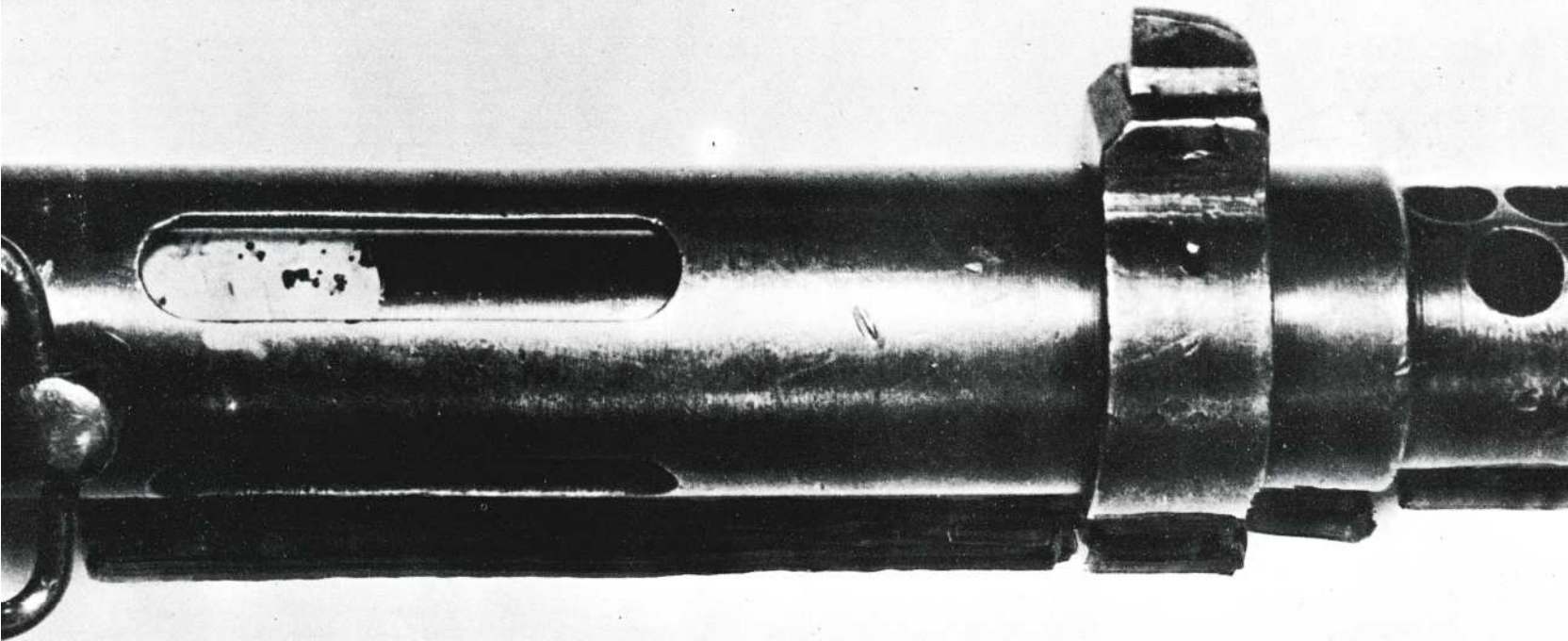
Yksinomaan yhteisön toiminnan vastaisen teon suorittajien rankaisemisesta ei tarvitse pitää aina kiinni. Mitä pienempi ja kiinteämpi yhteisö on, sitä merkittävämpi on jäsenten keskinäinen vuorovaikutus. Heidän velvollisuutensa on tiettyyn rajaan saakka valvoa toistensa toimintaa ja puuttua henkilökohtaisesti epäkohtiin. Jos jäsenet laiminlyövät valvonnan, he saattavat olla vastuullisia toisten rikkeistä. Tässä ilmenee heidän syyllisyytensä ja syy-yhteys laiminlyön-

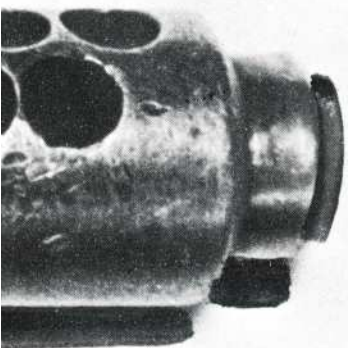
nin ja seurauksen välillä. Joukkokuri kasvatusluonteisissa yhteisöissä, kuten armeija, on tarkoituksen saavuttamiseksi ehdoton vaatimus. Jos häiriöitä syntyy toiminnassa siitä syystä, että valvontavelvollisuus ja joukkokuri on laiminlyöty, on luonnollista, että vastuun kantavat kaikki ja joukko-ojennus voi kohdata kaikkia. Edellä esitetystä on käynyt ilmi, että joukko-ojennus puolustaa paikkaansa vain silloin, kun joukkokuria on todella syytä tehostaa, ja että yhteisön luonteesta ja tarkoituksesta riippuu, kuinka kovaa joukkokuria yhteisön johdon on syytä vaatia.

Oikeusjärjestys rajaa yhteisöjen ojentamisvallan käyttöä. Johtajia ei houkuttele se, että he joutuvat vastuuseen liian radikaalisista toimenpiteistään. Normit löytyvät lähinnä rikoslaista ja yleisistä tuottamusvastuoupeista. Armeijan piirissä joukko-ojennusten käyttöalaa supistaa SO 72 kohdan simputuskielto, joka estää hyvän tavan vastaiset edesotamatukset, mutta joka on kuitenkin tulkittava joustavasti armeijan luonteen ja sotilaskoulutuksen tarkoituksen huomioon ottaen.

1. JOUKKUE

Huuhanmäki

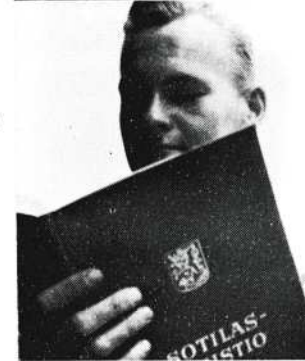
Lipponen Olavi
45 metsätyömiies
Nurmes mlk

Patanen Pekka
45 yo.
Helsinki

Kervinen Pentti
44 veturimiesoppilas
Kontiolahti

Räsänen Yrjö
45 opisk.
Nurmes

Surakka Arvo
46 myyjä
Kontiolahti

Hietala Pekka
45 postivirkailija
Juuka

Asplund Kalevi
42 kauppat. yo.
Helsinki

Kärhä Esko
43 Lääket. kand.
Helsinki

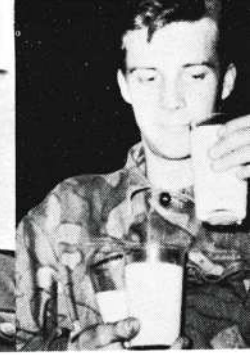

Kanerva Kari
46 metsäharj.
Siilinjärvi

Kannel Raimo
43 yo.
Helsinki

Melkinen Seppo
45 apumies
Joensuu

Mäkinen Matti
46 kähertäjä
Jyväskylä

Jaakkima

Kaukotie Raimo
45 mv.
Pielisjärvi

Rossi Matti
45 yo.
Varkaus

Luostarinen Timo
45 yo.
Enonkoski

Jormanainen Matti
46 myyjä
Joensuu

Törhönen Markku
45 merkonomi
Kuopio

Kurkinen Reijo
47 myyjä
Kajaani

Hämäläinen Ossi
47 harjoittelija
Joensuu

Suutari Väinö
47 opisk.
Ristijärvi

Riissanen Seppo
45 metsätyömiehes
Ilomantsi

Naarvala Juhani
45 yo.
Helsinki

Pitkänen Pauli
45 mv.
Riistavesi

2. JOUKKUE

Hamina

Paalanen Juha
45 merimies
Kontiolahti

Kokkonen Heikki
46 tiealanharjoitt.
Leppävirta

Hurri Hannu
44 valtiot.yo.
Helsinki

Mattila Seppo
43 lääket. kand.
Helsinki

Pohjanoksa Ilkka
41 oikeust. lis.
Helsinki

Tiittanen Veli
47 opisk.
Kontiolahti

Hartikainen Risto
46 postimies
Kuopio

Rautiainen Markku
45 kauppaedustaja
Nurmes

Rytönen Seppo
45 elintarviketyöl
Joensuu

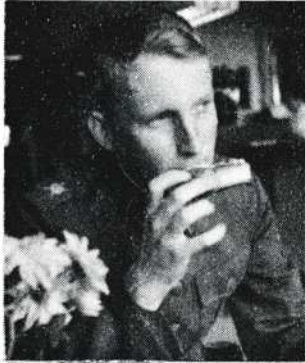
Tukkimäki Antti
45 putkiasentaja
Kuopio

Eronen Markku
45 opisk.
Kangaslampi

Korhonen Matti
47 mv.
Tervo

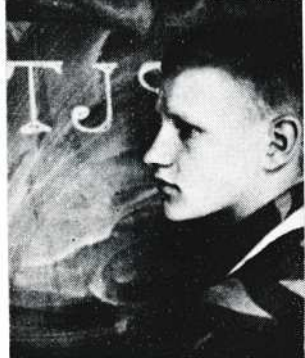
Käkisalmi

Vehnilä Juhani
45 merkonomi
Helsinki

Massinen Antti
43 fil. yo.
Sääminki

Savolainen Esko
47 opisk.
Tuupovaara

Lehtinen Kari
45 yo.
Tohmajärvi

Aitavaara Tenho
45 harjoittelija
Kiuruvesi

Lehto Jukka
45 valtiot. yo.
Helsinki

Ahonen Jorma
45 tie- ja vesirak. harj.
Nurmes

Nekkonen Tauno
45 mv.
Juuka

Pyykkö Rauno
45 työmies
Pielisjärvi

Kontturi Martti
46 metsätyöm.
Ilomantsi

Kastinen Ahti
47 mek. opp.
Joensuu

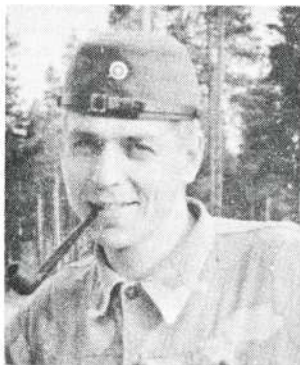
3. JOUKKUE

Sortavala

Toffela Tapio
43 valtiotiet. yo.
Helsinki

Nuotio Markus
45 valtiotiet. yo.
Helsinki

Savolainen Esko
45 putkiasentaja
Outokumpu

Lauronen Arvi
46 urakoitsija
Ilomantsi

Riikonen Raimo
45 varaosamyyjä
Joensuu

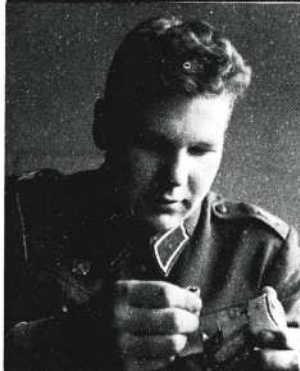
Tenhunen Touko
45 oikeust. yo.
Lapinlahti

Louhisola Pentti
43 kemian yo.
Helsinki

Ryynänen Matti
45 ap. työnjohtaja
Kelvä

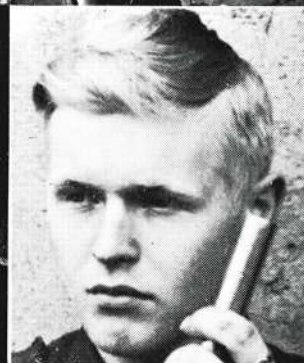
Hassinen Erkki
45 mv.
Eno

Haapalainen Hannu
45 mv
Juuka

Tikkanen Raimo
46 automaalari
Kontiolahti

Haarala Jorma
47 liikeapul.
Pielisjärvi

Magdeburg

Siitonen Olli
45 opisk.
Nurmes

Hartikainen Harri
43 opisk.
Helsinki

Hirvonen Matti
45 opisk.
Kitee

Karhu Seppo
45 mv-tekniikko
Kontiolahti

Kotivuori Osmo
45 liikeapulainen
Nurmes

Hallamaa Esko
46 sähköharj.
Jormua

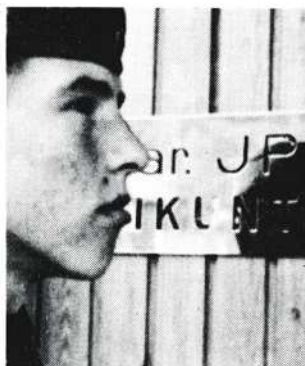
Herranen Juhani
47 puh.harj.
Leppävirta

Nevalainen Kyösti
45 autonapumies
Nurmes

Kurittu Hannu
47 harjoittelija
Pankakoski

Kangasniemi Ossi
45 putkiasentaja
Kajaani

Loponen Olavi
45 peltiseppä
Joensuu

KRH

Ahvola

Kemppainen Raimo
45 työmies
Suomussalmi

Hurskainen Yrjö
45 mv.
Vuolijoki

Rönkkö Risto
45 sähköasent.
Iisalmi

Stepanow Pekka
45 myyjä
Kitee

Saukkonen Jorma
47 laborantti
Vuolijoki

Makkonen Arvo
46 liikeapul.
Joensuu

Tengvall Veli
45 metsäharj.
Nilsjä

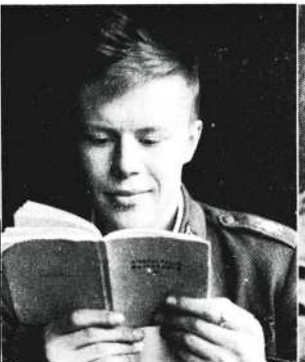
Väistö Kauko
46 traktorinkulj.
Rääkkylä

Korhonen Osmo
45 maalari
Kuopio

Laatikainen Paavo
47 puuseppä
Suomussalmi

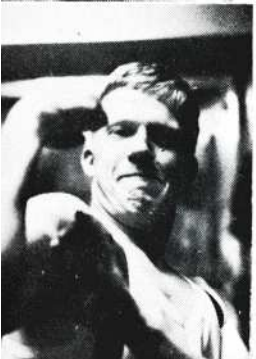
Hynönen Pekka
44 oik.tiet. yo.
Leppävirta

Napue

Hämäläinen Martti
47 muusikko
Helsinki

Turpeinen Markku
43 yo.
Nurmijärvi

Vehviläinen Unto
42 kaivosteknikko
Suonenjoki

Kervinen Alpo
43 opisk.
Heinävesi

Raassina Lauri
46 opisk.
Pielisjärvi

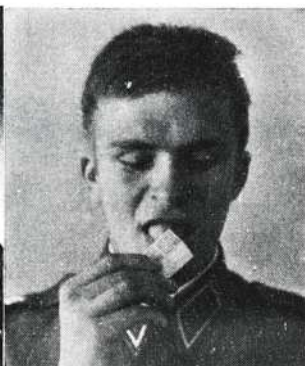

Hartikainen Arvo
45 liikeapul.
Kuusjärvi

Kyllönen Antero
45 kirvesmies
Sotkamo

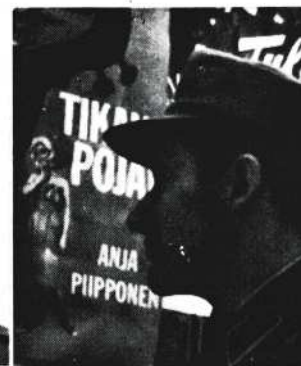
Hippi Seppo
45 kirvesmies
Kuopio mlk

Juntunen Viljo
44 teol.yo.
Polvijärvi

Räsänen Ossi
45 yo.
Kuusjärvi

Laakkonen Ossi
47 myyjä
Savonlinna

Wittstock

Butilkin Petter
45 kaivosmies
Siilinjärvi

Kaijansinkko Reino
46 toimistovirk.
Helsinki

Häkkinen Pekka
45 oik.tiet. yo.
Kuopio

Lehvonen Risto
40 opisk.
Joensuu

Kilpeläinen Ossi
45 yo.
Savonlinna

Sallinen Sakari
40 psykologi
Kuopio

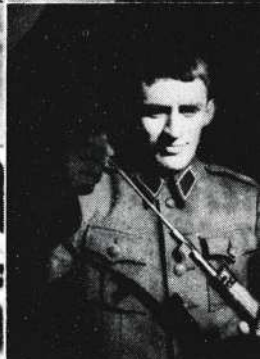
Hassinen Martti
45 sähköasentaja
Kuorevaara

Kononen Pertti
46 mv.
Sotkamo

Nevalainen Risto
45 vahtimestari
Pielisjärvi

Simonen Reino
47 opisk.
Tohmajärvi

Paukku Hannu
47 myyjä
Pieksämäki

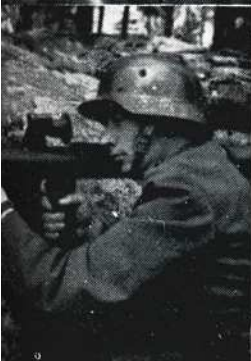
PST

Augsburg

Saarivuori Seppo
45 toimistovirk.
Eno

Sinkkonen Vesa
45 metsätyömies
Kontiolahti

Kupiainen Veli
45 merkonomi
Punkaharju

Räty Matti
45 myyjä

Remes Hannu
43 fil. yo.
Helsinki

Kettunen Reima
45 mv.
Kitee

Wasenius Birger
43 tekn. yo.
Helsinki

Lyhykäinen Martti
40 insinööri
Ilomantsi

Paasi Jorma
45 opisk.
Kajaani

Toivonen Aarre
45 opisk.
Sotkamo

Pesonen Erkki
45 metsätyömies
Ilomantsi

Tuomainen Hannu
45 merimies
Pielisjärvi

VIESTI

Ivangorod

Voutilainen Juha
43 oik.tiet. yo.
Riistavesi

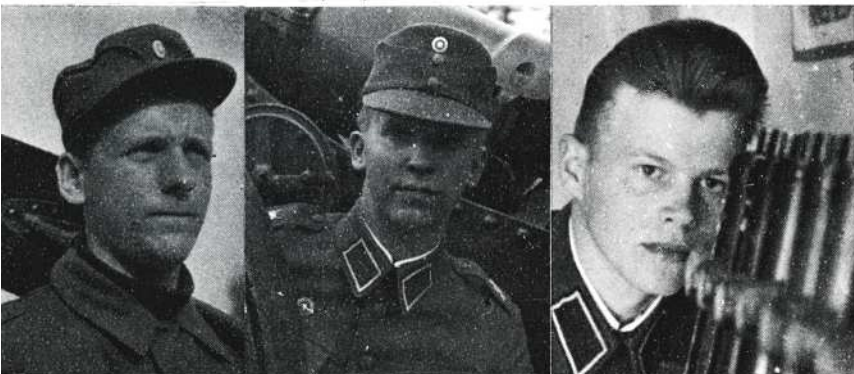
Mölsä Pertti
46 maatalousharj.
Rääkkylä

Halonen Antero
43 merkonomi
Rautavaara

Pulkkinen Erkki
45 opisk.
Liperi

Reijonen Kalle
46 maatalousharj.
Kontiolahti

Pääkkönen Terho
45 apusahuri
Sotkamo

Jäntti Jorma
47 opisk.
Suonenjoki

Veikonheimo Esko
46 levyseppä
Liperi

Pyykkönen Vesa
46 kauppias
Tuupovaara

oppilas Tapio Toffela

PELIN HENKI

Nykyisenä kansainvälisyyden ja uusien ihanteiden aikana usein väheksytään kansallistunteen arvoa ja isänmaallisuus leimataan sentimentaalisuudeksi tai sodanlietsomiseksi. On yhä enemmän, onneksi, päästy nurkkapatriotismista, eletään vilkkaan kansainvälisen vuorovaikutuksen aikaa ja ymmärretään tunnustaa muidenkin kansojen ja kulttuurien arvot. Mutta silti tarvitaan tervettä kansallistuntoa, luopuminen siitä olisi samaa kuin luopuminen todellisesta itsenäisyydestä, samaa kuin yksilön alistuminen massan ohjattavaksi. Me suomalaiset olemme kansallislauluissamme puhuneet vähäisestä kansastamme ja maamme pienuudesta ja köyhyydestä. Emme ole kuvitelleet, emmekä vieläkään kuvittele liikoja kansastamme ja sen tehtävästä, mutta kuitenkin emme ole unohtaneet erikoislaatuisuuttamme ja yhteenkuuluvaisuuttamme, yhteisiä vaiheitamme ja kohta-loitamme. Ulkopuolisen vaaran uhatessa on tästä aina saatu selvä osoitus.

Meille on kansana ollut ominaista ehkä jonkinlainen alemmuudentunne ja muiden kansojen rikkauksien ja suuruuden liiallinen ylistäminen. Samalla on runoilijan tavoin kauniin vaatimattomasti todettu, että olemme tähän "köyhään" ja vähäiseen maahamme tyytyväisiä, onhan se meidän omamme. Mutta vaikka valtiollisesti itsenäisinä olemmekin nuori kansakunta, se ei suinkaan merkitse sitä, että olisimme kansana tai yksilöinä liian nuoria tai kehittymättömiä tunnustettuun asemaan kansojen joukossa. Olemme pystyneet, jo ennen itsenäisyyttä ja sen aikana, osoittamaan, että olemme elinvoimaisia ja että pystymme luomaan kulttuuria. Vaikkei muu maailma — emmekä me itse — olisikaan siitä niin tietoisia, sivistystasomme, samoin kuin elintasomme, on

maailman korkeimpia. Ei ole aihetta komplekseihin kumpaankaan suuntaan.

Vaikka monien meidän vanhempamme syntyivät aikana, jolloin Suomi vielä oli vieraan vallan alaisena, ja vaikka nykyinen vanhempi polvi on joutunut jo kahdesti aseellisesti puolustamaan vasta saavutettua itsenäisyyttä, pidämme sitä usein itsestään selvänä, meille luonnostaan kuuluvana oikeutena. Näin ei kuitenkaan valitettavasti ole. Jokainen kansa on saanut taistella olemassaolostaan, Suomen kansa mitä suurimmassa määrin, emmekä tulevaisuudessakaan voi emmekä saa odottaa kenenkään muun pitävän huolta itsenäisyydestämme. Emme saa tuodittautua siihen omahyväiseen luuloon, että edelliset sukupolvet ovat tehneet työn puolestamme ja antaneet meille itsenäisyyden ja meidän tehtävänä on vain ottaa vastaan imartelevat lausunnot ja seläntaputus kansamme urheudesta ja sitkeydestä. Pystymme ehkä olemaan kiitollisia itsenäisyydestämme, mutta se ei vielä riitä. Meidän tulee taata sille kestävyys, mikä edellyttää tietoisuutta asemastamme, rajoistamme ja mahdollisuuksistamme ja sen mukaista toimintaa.

Usein ajattelemme, olisiko meillä ollut voimaa kestää sitä, mitä aikaisemmat sukupolvet ovat kestäneet tietyissä historian vaiheissa. Kenties tulevat sukupolvet ihmettelevät samaa kohdaltamme.

Kat soimme suomalaisuuden olevan kohtalon tai etuoikeuden — tai molemmat — tunnemme mieluisaksi velvollisuudeksemme säilyttää sen itsenäisen aseman ja edistää sitä. Uskoa omaan kykyyn ja voimaan ja optimistista suhtautumista tulevaisuuteen tarvitsee jokainen kansa ja sen jokainen yksilö.

TÄSSÄ VAIHEESSA

Pitemmittä puheita todetkaamme vain, että pataljoonan komentajan ja oman kuraattorimme tervehdyksissä on asiaa – olemme saaneet paljon, vaikka paljon on vaadittukin. Olkoon viimeinen sanamme koulun henkilökunnalle kiitos.

Koulun johtajalle ja oppilaskunnan kuraattorille haluamme osoittaa erityiset kiitokset myötämielisestä suhtautumisesta oppilaskunnan asioihin, mikä loi edellytykset miellyttävälle yhteistyölle.

Oppilaskunnan hallitus on mahdollisuuksien mukaan järjestänyt oppilaille toimintaa – urheilua, tanssia, retkiä – pitäen kuitenkin silmällä sitä, että näin kesäkursilla ei lyhyen vapaa-ajan vietto tuota mitään vaikeuksia. Toimintamme huipentuu kurssijuhlisiin ja tähän julkaisuun, joka on työmme tärkein ja näkyvin saavutus. Toivomme sen täyttävän paikkansa.

Yhteisissä suhinoissa on opittu elämään yhdessä, tultu tutuiksi ja ystäviksikin. On ollut hetkiä ja aikoja, joita on mukava myöhemmin muistella. Kiitos niistä, lippu korkealle ja – turistaan kun tavataan.

oppilaskunnan puh.joht.
oppilas Tapio Toffela

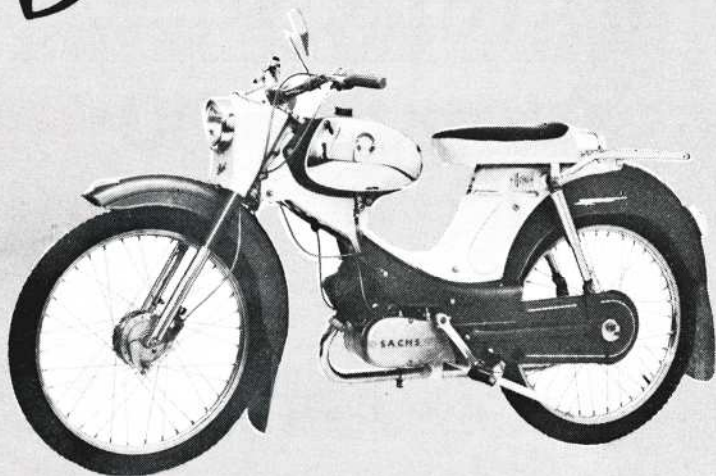
OPPILASKUNNAN HALLITUS

puheenjohtaja	opp Tapio Toffela
varapuheenjohtaja	opp Touko Tenhunen
sihteeri	opp Ilkka Pohjanoksa
rahastonhoitaja	opp Juhani Vehnilä
lehtitoimikunnan pj.	opp Esko Kärhä
ohjelmatoimikunnan pj.	opp Raimo Kannel

Kurssijulkaisu:
opp Esko Kärhä
Foto:
B. Wasenius
T. Aitavaara
H. Haapalainen

Jupiter

vähentää
välimatkaa

Jupiter 50-mopedissa on maailman-
kuulu SACHS-50 M-moottori. Molem-
missa pyörissä on teleskooppijousi-
tus. Vaahtomuovi- ja jousipehmu-
steinen istuinpenkki. Täysin koteloitu
ketjunsuoja.. Värit: topaasi/harmaa
sekä kirkkaanpunainen/harmaa.

Ohjehinta 785,—

SOK -OSUUSKAUPAT
-TAVARATALOT

Jämeriä korsu-
kertomuksia 20 vuoden takaa

TOPI TÖRMÄ

Jermut

"Harmitonta tarinaa
korsujen ilmapiiristä,
paikoin ratkiriemukasta,
toisinaan syvän inhimil-
listä." (Peitsi)

120 s. 5/6:—

OTAVA

Mäntysuopa
- hyvänsuopa

ENSO-GUTZEIT OSAKEYHTIÖ

**PUU
PULASTA
PELASTAA**

**IMATRAN VOIMA
OSAKEYHTIÖ**

AUTOKESKUS OY

OY NORTEK AB

**VALIOJÄÄTELÖÄ
JUHLAAN JA ARKEEN**

PKO

**JOENSUUN SEUDUN
OSUUSKASSA**

**HANKKIJA
JOENSUUN KONTTORI**

YHDYSPANKKI

meidän pankki

VARATTU

ANTI-CORROL

Itse puhdistava ja säilyttävä aseöljy. Ainoa, joka täyttää Suomen armeijan ankarat vaatimukset. Ampumisen jälkeen ase on huollettu jo sillä, että piippu öljytään Anti-Corrol aseöljyllä. Öljyä ei tarvitse pakkaselokaan poistaa piipusta ennen ampumista. Haulikoiden piipuista on haulista tarttunut lyijy poistettava esim. teräsvillalla n:o 0 ja sitten piippu öljytävä.

I & R MËLART

Fredrikinkatu 34 A, Helsinki

KARJALAINEN

7 pv. sanomalehti Joensuussa
Levikki 41.161 kpl

Lauantailenki, joka paikan lenkki

LIHAKUNTA

**LUOVUTA
VERTA
PELASTA
ELÄMÄ**

SPR:n Veripalvelu

YHTEISPELILLÄ SE SUJUU
TALJA

Ajanmukainen alan erikoisliike
Joensuu
MUSIIKKI PEDERSEN

LIEKSAN KONEAITTA

39/ko

8907/m

Suomen Kaapelitehdas Osakeyhtiö, Helsinki
Keskusosuusliike Hankkija
Kenkäkauppa L. Westerberg, Tikkurila
Kemikallio Aune Haatainen, Tikkurila
Joensuun Säästöpankki
Joensuun Kirja- ja Paperikauppa
Joensuun Eräurheilu, Niskakatu 11, Joensuu
Joensuun Tapetti ja Väri, Joensuu, Siltakatu 4, puh. 24 670
Karjalan Maa
Lapinlahden Apteekki
Lapinlahden Säästöpankki
Kansallis-Osake-Pankki Lapinlahti
Lapinlahden Osuuskassa
Lapinlahden Osuusmeijeri
Lapinlahden Tavaratalo, puh. Lapinlahti 255
Lieksan Seurahuone – Karjalan Baari, Lieksa
Lieksan Kirja- ja Paperikauppa, Lieksa, Pielisenkatu 8
Lieksan Sähkö Oy, Lieksa
Sotilaskoti

Kiitämme kaikkia avustajiamme

**Joensuun kaupunginkirjasto -
Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto**

167N00138152

